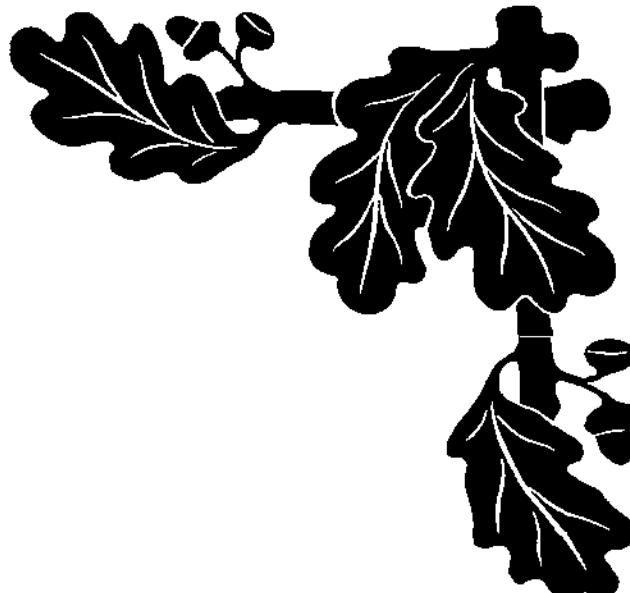

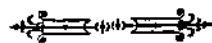
LA TRALLA del Carreter

SETMANARI SATIRICH

No l'equivoquéu ab els dos de devant. - Mudarà la frisel-la cada setmana.

BRUCH, 41, 3.er, 1.^a

SURT ELS DIVENDRES

Avans d'entrar á estudi

EL MESTRE CAMBÓ. — « Diganles ustedes á sus mamás que les corten las uñas, porque en esta escuela no se admiten niños con manos pueras. »

La Tralla del Carreter en 1904

Any nou, vida vella. Tenim el carro per molt bon camí y no volémos torsarlo. LA TRALLA DEL CARRETER té perfectament definida sa orientació dins el catalanisme y sa campanya en 1904 serà la mateixa que en 1903, perque contant com contém ab l'opinió, no tenim per què cambiar nostra norma en poch ni en molt.

No estem tampoc per reformas perque no creyem qu'els periòdichs polítics, necessitin presentar-se buons pera ser lleigts. El pùblic ha comprar LA TRALLA DEL CARRETER perque ha trobat agradosas las ideas que defensem, y no les hi trobaria ni més ni menos encare que las hi servissim emperifolladas. Això no vol dir que devegadas, no fem festa major y no adornem el carro, pero no serà gaire sovint.

Publicarem cada més un número extraordinari que confeccionarem seguit una finalitat especial qu'els fassa sumament interessants.

En lo pròxim número, primer de l'any, es trenarem una nova capsalera deguda à la ploma de nostre company Fuet.

Y are, seyors, bon any nou y molta salut y moltes perretas.

LA REDACCIÓ

Lo del regalet de dos milions à la villa y Corte ja està fet y benedit, com no podia menys de ferse y bencirse tenint els seyors de la meseta la payella pel mànech, el foç encès, la vianda preparada, la boca oberta y l'estòmach a punt de pahir tot lo que menjaren. Com qu'aquest final tothom ja'l tenia descomptat, no ha produhit cap impressió à n'el pùblic espanyol, que ja de temps està fet à n'aquestas comedias grolleras qu'ens serveix el teatre nacional de tant en tant. Els diputats catalanistas seyors Albó y Soler y March, prou se van escarrassar sent discursos, pero no hi hâ pitjor sort qu'el que no vol sentir y ja es sabut també qu'el ditxo diu: *ja pots xiular si l'ase no vol beure*. Els diputats del Congrés espanyol son uns ases que no beuen ni xiulat ni sense xiular, y que no hi senten ni à toch de tabals. A n'ells no'ls treguin de jugar a prenadas dihen si ó no quan l'amo'els ho mana, perque de tot lo altre no'n volen sentir ni parlar. Tenen tan ficit à dins el cervell (suposant que tingui cervell), l'esperit de disciplina, que si un dia's posés à votació si s'els hi havia de donar una surra à cada hù, també votarian qu' sí, si'l que seixava que no, malgrat ho manés el *Sursum Corda*, si's tractés de suprimir els carmellos ab qu'el president els obsequia de tant en tant; y's comprén, perque son molt llaminers. Els que en la discussió y votació de aytal projecte hi han fet un veritable paper... d'estressa, son els diputats republicans del *marge*. Quin modo de nadar entre dos aiguas el dels aludits seyors! Are es quan començo a creure que la república unitaria d'en Salmerón unirà com una seda. Ells, els defensors de la igualtat, apoyant un privilegi odios, com significa la subvenció à la vila de Madrid, qu'ens cas! no ho podian fer; en canbi, en concepte de pago, per part del Estat, del deute que te pendent ab la ciutat madrilenya, si: «Y à n'ells altres ajuntaments d'Espanya que no'ls hi deu res l'Estat, seyors republicans de llautó? Si? Y no'ls ho paga y en canbi ho paga à la privilegiada vila. Veus aquí, donchs, el privilegi, veus aquí la desigualtat que vosaltres no voléu... Lo bo del cases qu'ells, ignoscents com son, se fan la ilusió de qu'el poble no'ls hi veu la trampa, es clar que no'ls hi veu tot el poble, perque si'ls hi vegés ja faria temps qu'aquí a Barcelona de diputat republicà no'n surtiria ni un per remey, ó per veneno, si hem de parlar ab més propietat; però, fillets, son majoria els catalanistes que creuhen qu'el obrer vindrà al Catalanisme sense fer res pera que hi vingui y'ls qu'ens hem convensut de lo contrari, necessitèm quart y ajudá pera fer nostra vic. Ab el triomf d'aquest injust projecte de subvenció, s'ha evidenciat un cop més la necessitat d'arrencar al trevallador català de las mans dels Junyos y Lerouxos; no hi fa com, lo important es ferho, y en aquesta tasca reclamém un puesto alla vanguardia, que's lloch de perill y ahontino hi tinen cabuda's impotents.

CARRETER XERRAIRES

¿Qu'els hi portarán els Reys?

—Deu lo guard. —Bon dia tingui.
—Els venia à molestar per publicar quatre notas en un periòdich local, respecte à lo qu'enguany pensan portar à certs ciutadans de Barcelona y de fora, que's hi anire nomentat.
—Home, això pot suposar.
—Es difícil suposar, puix son gent, la gent de casa de tan mal acontentar que per molt qu'els hi regalin per bonich, y esparrant, que resulti el seu obsequi no'ls podràs acontentar.
—Donchs, prengui nota, Comensó.
—Un moment. Pot comensar.
—Al *invicta Coroninas* del parti Republicà, li durém, la *Geografia* y la *Elocuencia y Moral*.
—Las dos coses li convenen.
—No'm distregui. —Pot parlar.
—A don Joseph Roca y Roca, crech que li volém portar un joch de *carolas*. —Bravo!
Es un regalo encertat.
—A don Odón, una burra dissecada. —Qu'animal!
—Qui, don Odón?
—No, la burra, que li pensan regular.
—Al *consecuent* don Emili Junyó un potet de blanch d'Espanya.
—Ja'l necessitat!
—Al seyori Buxo... —Rachi! Rachi!
—Una *patent de gasista*. En Sant Antoni, rebrà un lletrecro ab lletres grosses que diu: *No val à badar*, dos kilos y mitj d'alcanfor à n'en Roig y Bergadá. A en Mir y Miró, a n'en Fabra y en Berenguer.
—Quin?
—El llarch.
Els hi durém un retrato de la Otero, dedicat. Al *implicil Boladeres* una comèdia...
—Y serà...
—El mejor alcalde el Rey, en un tòmo encuadrat.
—A n'en Vallés.
—El divino?
—Si, seyori; també rebrà una comèdia. D'en Larra, *El Arte de conspirar*.
—Y à n'en Jordà y à n'en Costa?
—A n'en Costa y en Jordà, un libret per als molt útil.
—Quin?
—El método de Han.
—Y a n'en Maleta Indulgencias.
—Forsa ungüent de contracás.
—Y a n'en Santpere?
—Un pesobre.
—Y a n'en Ardid?
—Un bozal.
—Y are una última pregunta perque no'l vuy molestar.
A n'en Alejandro Manz
—no sap que li portarán?
—No res; avans li portavam quant ens defensava el pà, prò fa poc que aprofitaient de la popularitat que pagant els Reys, guanyava de cop ens ha traicionat y desde avuy no te tractes ab cap dels tres Reys.
—Ab cap?
No, seyori; à l'Alejandro creguï que l'hem reputat.
—Y finalment à LA TRALLA DEL CARRETER (que no sap si han de durli alguna cosa).
—Està clar, homc, està clar! Molts enemichs, molts pochs quartos, molta llenya per donar.
—Y res més?
—Res més.
—Dispensi, pasho bé.
—Visqui molts anys.
Q. K.

Ball de bastons

Are que estem en plè hivern, que à las nits fa un fred que pela, que hi han centenars de familias que no tenen carbó ni llenya ab que escalfar-se: may dirian que se li ha acudit à la «Lliga Espiritual de Nuestra Señora de Monserrat»...

¿Posar estufas públicas? ¿Obrir cuynas econòmicas? ¿provehir d'abrichs als pobres? Dar carbó y llenya als necessitats?... No, seyori: «Obrir una suscripció pera fer à Monserrat no sabem quin misteri de Gloria!

Y menos mal si ho haguessiu fet à la quieta y sense donar lloch à que els que dibuen qu'el catalanisme es clerical y reaccionari se n'interessin; però no, seyori: els de la *Lliga* han escampat unes fullas convitant à tots els catalans à contribuir a la suscripció y a n'els directors de periòdichs a fomentarla, ni mes ni menos que si es tractés d'una suscripció nacional ó d'una *cajetilla del soldado*.

Es veu que'ls seyors de la «Lliga» es pensan que tothom du tanta llana al clatell com ells.

Y tant de bo que fos aixis, que al menos els pobres, de quins la *Lliga* no's cuida, duran el clatell abrigat.

**

Pero hi ha mes que tot això, en el despampanant projecte de la «Lliga Espiritual», que es lo que justament ens fa dedicarli aquestas ratllas:

Tenen el valor de dir que el projecte es *patriòtic y cristian*. Neguem, y això no tenim necessitat sisquera de demostrarlo que el projecte tingui res de patriòtic. El que un monument s'alsi sobre la montanya de Montserrat, no vol dir qu'aquell tingui tal caràcter. Un monument adquireix lo caràcter de patriòtic no per lo lloch ahont se posa, sino per la idea que simbolisa ó per la significacia de la persona à qui va dedicat. Això serà patriòtic el monument al doctor Robert, posí ahont se posí y no es patriòtic un misteri de Gloria tant si's fa à Monserrat com si's salsa à la plassa Real.

Si els seyors de la *Lliga* hi han posat lo de patriòtic pera treurer quartos als catalanistas llanuts, passi, pero consti qu'els catalanistas no llanuts, no badem, ni acceptem tal calificació.

**

Y dit això, negarem també qu'el tal projecte sigui cristian; pera serho fora precis que à tots el nostres germans y dels seyors de la «Lliga Espiritual», no'ls hi faltés lo indispensable y no hi haguessiu pobres de solemnitat com hi han. Are, lo cristian sera destinar tots el quartets que produxeixi la aludida suscripció à aixugar llàgrimas.

Això es de suposar qu' ho faria Jesucrist si baixés de nou à la terra y els seyors de la *Lliga* tinguessin à be obrebirlo.

**

L'unich calificatiu que podrian donar al projecte no li donan; y es el de artistich.

Tal volta ho fan per que ja pensan que d'artistich potser no'n vindrà res, qu'es la gran manera de que ningú s'el miri ab simpatia. Els catalanistas perque no te res de patriòtic, els verdaders cristians perque no te res de cristian y els artistas perque no aseguran que sigui artistich.

Y prou

Catedral que s'enfonsa

Ya ni en la paz de los sepulcros creo.

Aquell bé de Deu d'intelectualisme, aquell colmo de sabiduria que ns oferian els republicans de pesseta el kilo, aquell *Blasco Ibáñez*, gràs, roig, com l'adorno dels peus de Sant Antoni, resulta que's dels que jugant al passo y tenen pega.

Es a dir que va al robo.

Saben aquella *Catedral* que'n Vila en va omplir el kiosco y *La Perdida el bombo*?

Donchs, bueno, es un cas de coincidencia.

Però coincidencia com la d'en Roca ab els autors francesos.

Un periòdich de Bilbao, ho copia de *La Libertad de Valencia* y *Las Noticias del periòdich* primerament esmentat.

Y nosaltres que quan se tracta de derribar monuments de sabiduria, ho volém fer ab tots els *els y uts* ens hem fet venir un exemplar de la obra *Problema Nacional* de D. Matías Picaevea y un altre de *La Catedral* d'en *Blasco y Baños* y vegin, sembla'l mateix libre.

Y si no ho volen creure jutgin:

Diu en Blasco Ibáñez:

«No lo niego: fueron dos hombres extraordinarios (Carlos V y Felipe II), dos grandes monarcas, pero mataron a España.» (Página 332).

«El padre y el hijo nos robaron la nacionalidad y desfazados con ella...» (Página 198).

«Carlos V y Felipe II nos robaron nuestra nacionalidad met' crónedes traídos de ella, con ella se disfrazaron...» (Pág. 330).

«El algodón, la seda, el café, el papel, la naranja, el limón, la granada, el azúcar, el café, el papel de trapo, la pólvora, las armas de fuego, los adamascados, las alfombras, los tisúes, los tulles, los adamasquinados y la pelliza; con ellos también la numeración decimal, el álgebra... Mientras en la Europa bárbara de los francesos, los anglo-normandos... mandos y los germanos...» (Páginas 317 y 318).

Oy que s'asembla! donchs vagin seguint:

«La seda, el algodón, el café, el papel, la naranja, el limón, la granada, el azúcar, el café, el papel de trapo, la pólvora, las armas de fuego, los adamascados, las alfombras, los tisúes, los tulles ó muñecas, la numeración decimal, el álgebra... Aquella Europa de bárbaros germanos, francesos y anglo-normandos...» (Páginas 317 y 318).

Fa bonich, oy, anomenar tants noms seguits?

Donchs vagin llegin que això es d'or.

«Lo que viene luego (después de los Reyes) es la España casta-Católicos) es la España que es como la Alemania también Blasco)apa vertida en una colonia de Alemania, sirviendo como un soldado mercenario bajo banderas extranjeras...» (Página 324).

Ja ho veuen, ni menos, ni més, que un Miro, Copió y Publicó quanse vulga o un Roca y Roca qualesquiera.

Renunciém à copiar més y consti que hi ha molt més que comparar pero necessitem puesto per altres coses.

De moment quedem convensuts de que per això de la... coincidencia els *republicans* estan possant molt alta la bandera.

Per are ja tenim tronch, sols ens en falta un altre per enganxarlos à la llarga.

¡Apa Corominas decideixel Ves si trobas algo extranger qu'fass pessa y jarriba!

Tant bon punt sigueu tres ho cantarém ab música de la *Gran Via* ab acompañament de cops de fuet.

K. Mió

Questions obreras

No se si se'm enfadarán el músichs ó professors d'orquesta de Eldorado si's hi dich trevalladors.

Pero se m'ensadión ó no, lo cert es qu'ells trevallan fent música per compte d'empresaris, que guayan un jornal, que viuen de dit jornal y jo considero obrer à tothom que trevall y visqui de son trevall sigui mes ó menos artistich.

L'empresari de Eldorado, importador al por mayor del *gènere chico*, d'aquest gènere qual fabricació es desconeix en absolut en nostras fàbrics catalanas malgrat l'avens de la industria en nostra terra, aquest empresari, explota com qualsevol burgès adinerat als músichs que trevallan en el seu teatre. Això d'exploita es un dir, *exploitada*, perque are com are no pot explotarlos perque aquells seyors se li van declarar en vaga y no han tornat ni tenen ganas de tornar à la feyna.

Y no hi ha que dir que tenen moltissima rahó per ferho, tractantse d'un burgès, tan burgès com l'explotador del *gènere-chico* à Barcelona.

Afigurinse que dit seyor preténia, à mes de pagar malament com se sol pagar à n'ells músichs sino son concertinos ó solistes, en qual cas es campan una mica millor la videta, preténia, repetixó, qu'el músich que toca el solo entre bastidors à «La Marcha de Cádiz», ho fes com en *Giusepini* del «Duo» per amore al arte y naturalment, com qu'això de tocar de boquilla à la *Marcha*, no marchaba el clarinet de Eldorado va dir que si no se li abonava el trevall extraordinari tocaria... las de *villadiego*. Y va tocarlas, vaya si va tocarlas. Com que tal pretensió estava ajustada à lo que disposa un dels articles dels estatuts de la societat de professors de orquesta, aquests van secundar la desició de son company y va venir la vaga ab totas las seves consequencies.

Y ni hi ha per temps, y el Sr. Molas tindrà d'amolarse per que com que tos els músichs de Barcelona estan associats, l'empresari de Eldorado te d'usar d'uns músichs esquirols, que com a bons esquirols en contas de tocar, xiulan qu'es un disgust.

Pera els que van à Eldorado que nosaltres no hi anem.

R. C.

¡No val à badar!

Preguem als nostres estimats illegitims, amichs y à tots els partidaris del programa de LA TRALLA DEL CARRETER, que al comprar LA TRALLA DEL CARRETER se cerciorin de que se'ls hi entrega aquest periòdich, fiscantse bé en que à la capsalera digui LA TRALLA DEL CARRETER.

Important

SUSCRIPCIÓ COMBINADA

à LA TRALLA DEL CARRETER y la biblioteca *Nova Catalunya*.

MITJ ANY:

Barcelona. . . . . 3 Ptas.

Fora. . . . . 4 »

UN ANY:

Barcelona. . . . . 5 Ptas.

Fora. . . . . 6 »

<p

Llegeixo:
«Sevilla.—Con un lleno completo en todas las localidades se ha estrenado en el teatro del Duque, «La Patrona del régimen».

La obra alcanzó grande y merecido éxito.»

Això m'hi jugaria un mató de can Collartes a qu'es una alusió a don Nicolás com à unica y colossal patrona, no del régimen, sinó de tots els régiments d'Espanya.

Ho, veus home, fins al treyat te traginan.

**

La vritat es, que si jo no llegis *La Campana* cada setmana, no sabria pas de que treure such per les fuetadas, ab l'ensopiment politich que regna per tot areu.

Prò arriba el dissapte y... iquin capitul de bestiesas! el señor P. del O. en P. K. y en Roca y Roca, m'envian fetas y pastadas las quartilllas perra la impremta.

Aquesta setmana la *Trinidad-Roquesca* se m'ha deixat agafar la següent:

«Vol que li digui una cosa, Sr. Maura? El gall de 1906 no s'el menjará vosté ni cap monarquich. Perque'l gall de 1906 serà'l gall de la Repùblica!»

Meno: Varem quedar que fora per aquest any el gall republicà y ara ho deixem pel 1906.

Seyeu, republicans, seyeu, y confieu ab la omnipotència dels amos.

Total os ho allargan tres anys.

Y els que han esperat mitj sigele bé poden esperar tres anyets més.

**

Com à confirmació del retallat anterior, més avall de *La Campana*, hi llegeixo el següent «Cantar» tan dolent, com cert, y plé de melangia y recansa presupuestera (perméteme els lectors la frase).

«—Tot això se'n va a la porra,— anem diuent mesos hâ; pero Nadal vé y miréusels com s'están menjant el gall!»

«Oh! si no més fes mesos que ho diagu, guapo, lo pitxor es que fa anys y panys, y per are el gall.... os va resultant capó, / Y lo que te rondoné morená!»

**

Y que'n dirém de la nota següent que'n Roqueta, posa à tall d'espectre, devant del Regionalisme. ¡Ah! es horrorós; llegeixin:

«Un aplauso calorós a D. Hermenegildo Giner de los Ríos, regidor electe pel districte octau de Barcelona.

Distingut últimament—previ concurs entre discents catedràtics y à proposta del Consell de Instrucció pública—ab la missió de passar à París y à Roma al objecte de ampliar estudis de Filosofia y Literatura, y ab un sobresou de 2,250 pessetas, ha renunciat à tant honrosa distinció, à ti de poder pendre part en les tascas del Ajuntament.

«Què me'n diuen els perdigots de aquest rasgo de amor à Barcelona realitat per un *forastero*!»

¡Home! els perdigots no sé que deuen dir, prò els catalanistas que son mal pensats, jesuitas, calumniadors, difamadors, y...ous ferrats, exclamén:

«Quan pensa guanyar el senyor Giner, que'n els temps que correm, abandona un sobre sou de 2,250 pessetas pera molestar-se fent de concejal?

Y lo qu'es pitjor ¿com ho pensa guanyar? à Barcelona.

**

Y per si de festa, mirin si troben la punta del següent QUENTO que s'ha publicat à si de la quarta plana.

«Era un convent de frares. Tots els que formava la comunitat esclavaven de grases, y estas van roigs com pebrets vermellos, à causa del gran consum que feyan de perdius y altres menjars substancials. Però en el pecat de la gula varen trobar l'escarment. Va declararse en la comunitat una verdadera epidèmia de feriduras.

Consultaren à un metge, y aquest els prohibí l'ús d'uns aliments tan forts.—Vegetals, res més que vegetals: no's moguin d'aquí—ls diugu.

Aixis ho feran; però al poc temps perdien els bons colors, l'anímació, l'empenta. Mústecs davan per aquells clausters y corredors com ànimes en pena.

«Un dinà prior els eridà à capitul, pera decidir si havian de continuar per més temps aquell règim de dejuni. Ell ja no podia més y estava per tornar als antichs usos, afrontant les traidores apoplejias.

«Si, si.—eridà la comunitat entusiasmada—perdiut per barba, y cayguï que cayguï!»

Aureli Campmany, plega de contar *rondalles*, y vés à *Can Campana* que t'en ensenyin.

«Què? que esperan que segueixi el quento? Ah, no, ja s'ha acabat.

«Què no hi veuen la solta? Què es, una etzegallada?

Bueno, però ¿saben de qui es fet?

Ja's ho diré en secret.

Es fet d'en Corominas. Y naturalment, ipobre angel de bondad! li ha surtit... Assiatich.

¡Ah! Y li ha correigit en Costa, que encaire que no ho sembla.... es Assiatich també.

**

Els amics del pueblo están que trinan al veure'l poch entusiasme que hi ha entre las masses re... publicanas, pera adquirir obligacions de la famosa *Caza del pueblo*.

Ab tant de temps que *La Perdida* publica l'anunci de las obligacions, qu'encara es l' hora que no han pogut colocar las de la primera emissió, essent una mostra evident que's republicans ja hi començan à veure una mica y no's volen enredar ab aquesta classe d'obligacions.

¡Pobres amics! ¡Me sembla que si en Lerroux no demana al govern una subvencio de dos milions de pessetas pera la *Caza del pueblo*, no la veurán may més fatal! ¡Y es llàstima, perque ves que diran aquells diputats extrangers que van assistir à las moixigangas de la primera pedra!

¡Vaja, si en Lerroux no organiza un'altra merienda pera despertar l'entusiasme, está perdit ell y la gent de *La Perdida*!

**

¡L'Anglés, el diputado obrero, ja ha arribat de Madrid!

¡Pobre! Ja li convenian uns quants dies de descans, després de las brillants defensas que ha fet en el Congrés de las classes treballadoras!

Què diguin el que vulguin, tots els obrers hi coneixèm ab la seva representació.

¡Tots tirém gallina à l'olla!

**

De *La Vanguardia* al fer la critica de l'opera «*Lorenza*» estrenada darrerament al Liceo.

«Como acierto en la presentación escénica, puede citarse la escena de los bandidos del segundo acto, que estuvo muy bien movida y bien entonada.»

Ves de quinas cosas s'admiran els nostres critichs.

Per ben movida y entonada no hi haurà com l'escena de la entrada à cala Ciutat dels ediles republicans.

Aquests han de ferho molt millor qu'els bandidos de la «*Lorenza*».

No n'hi ha poca de diferència del maestro Lerroux al maestro Mascheroni.

**

El barrut Junoy, l'home desmoralisat per excelencia, ha tornat a treure'l clixé de quèl regionalisme té que veure ab las torturas de Montjuich.

Si vergonya tingués, l'embuster, ni tan sols ne parlaria.

En Junoy y demés companys de *La Publicidad* son els verdaders culpables, més que n' Marzo y en Portas.

Si haguessin agitat à la opinió com are fan quan els catalanistas protestaven desde l'Ateneu, els inquisidores s'haurian espantat de lo que anaven à fer y à ben segur que se'n haurian desdit.

Consti, quan encare si era à temps, els catalanistas protestaven dels martiris de Montjuich y *La Publicidad* els aplaudia.

Quan ha sigut qüestió d'exploitarlos per fins electoralos els catalanistas hem callat y *La Publicidad* n'ha fet arma política.

¡Hipopòcritas!

**

Els proposituadors de las ideas de llibertat, els enemicichs hipòcritas del poble no descansen ni un sol minut.

A San Gervasi s'ha inaugurat un centre dels que's republicans del trust van imposant per enganyar à las ànimes senzillas.

Vegin un detall de la ressenya de dit acte que copíem de *La Perdida*:

«El local hallabase adornado con bñeras entrelazadas con los retratos de Salmerón, Lerroux, Blasco Ibáñez y Lletjet.»

Y els tontos allí congregats admiraven las faccions dels guapos qu'els menan.

Jamay haguerau dit que un partit que vol passar per avansat fomenies el fanatisme pels homes. Sempre haviam cregut qu'el verdader democrata havia de fugir dels personalismes y ésser devot de las ideas.

Prò à n'els murris politichs no'ls hi convé qu'el poble pensi ab el seu cap.

¡Com quels enjegarià à la m... si, aixis ho fest!

**

Més de la inaugural de «La Fraternidad Gervasiense».

Fragment del discurs d'en Junoy:

«En nueve meses hemos derribado tres ministerios y deshecho dos partidos monárquicos.»

Aqui hi trobem à faltar:

«Yo à los palacios subí,
yo à las cabeceras bajé,
etc., etc.»

A n'els republicans passats per aigua se'l ha mort l'avia.

¡... pronto la monarquia rodará de su pedestal instaurándose la República!»

¡Vaja, homes, que ja feu riure! ¡No veieu que ja os feu pesats de dir sempre'l mateix! ¡Y total què! A la si si ha de pujar la República serà derrotantlos primer à vosaltres. Serà quan el poble vos coneixi del tot y vos envíhi à fer malvas, per traïdors.

**

En Morayta ó sigal perdis Felipe refreintse al discurs del Albó, diu:

«...de que suerte lo echaron todos los oyentes à burla y chacota...»

¡Qué'ls sembla! Las manifestacions d'un representant del poble serveixen de burla y chacota à n'els pallassos de la política.

Prompte'l parlament espanyol no serà més que un deposit d'xitos y arguments pera'l's autors de gènero chico.

Prò aconsolennos. La decadència de dit gènero ens dona esperança de que s'apropia també la desaparició del parlamentarisme, qu'és el seu colega d'insubstancies.

**

Llegeixo sense inmutarme.

«De Fuenterrabia comunican que se ha encontre à un hombre en aquellas montañas haciendo vida de salvaje. Desnudo y con un simple taparrabos se pasa metido en una cueva el tiempo que no dedica a buscar ovejas, cuya carne se come cruda. Ha casi olvidado el castellano de no usarlo, y parece hacer entender que por hastío que le producia la humanidad, renuncio a vivir en sociedad con sus semejantes.»

¡A que no saben qui era?

Un mestre d'estudi.

**

Ja es ben trista la feyna de desvetllar al dorm y de fer obrir els ulls als que no hi veulen.

Nosaltres prou dihem al obrer: «Home no badis, que no veus que se'trisfan?» però cà, ell ronca que ronca y entregat als brassos d'aquells Morseus de nou encuny ab els ulls tacats somnia coses estranyas, sense volger obrirlos à la realitat y defensarse.

L'obrer català encare creu en els magnetizadores del poble, igual que en los tempos barbres segueix com un anyell al qui te més audacia, sense preocuparse de qui es ni d'ahont' ve. Ignora que afalagantli las seves passions, posan als seus ulls una vena pera que no vegi las seves maldats, y així confiat y cego se presta à tot, à servir d'escambell, de tapadora, de carn pe'l llop.

Los que estimant verament à Catalunya volén la dignificació de tots, pero de tots los catalans, quina pena més fonda sentim pera els obrers nostres, y quin odi més franch pera aquells explotadors de carn humana, sers miserables que pretén devastar la nostre terra per cumplir las ordres del seu amo y satisfer els seus vicis.

¡Ah badochs del nostre poble, si seguissint, que car el pagareu el vostre somni!

**

Entre empleats remors de ca la Ciutat:

—Gracias a Déu que à primers d'any podré respirar: creume, aquells catalanistas me tenian sempre ab l'ay al cor. ¡Ay si m'examinan! ¡Ay si'm despatxan!

—Home, si ja'l coneixem aquest panyo; per lo que venen à fer a la casa els hi convé tenirnos contents, jaquets ray! la llàstima es qu'encare en quedarán de catalanistas.

—Donchs mira, mentres en quedí un jo no estaré bê. jtan felisos qu'era quant encare no s'habian inventat!

**

Hem sapigut per bon cantó qu'un dels flamenys diputats perdis per Barcelona, cobra com à tallador d'una casa de joch de Madrid, y no son bromas, no, cobra llarrach, aquest senyor tot s'ho fa pagá bê jo's pot se guaplo! y això que té un color bon xich sufert

Vet'aquí perque va fe mans y manegas pera qu'és regalessin cada any à Madrid dos millions de pessetas.

Aixis d'un tret mataua tres pardals, cumpla amb l'amo, donava una cosa à Catalunya y ajudava à que li omplissin las buixacás.

¡Encare voleu mes honradesa y moralitat!

**

La Esquella Pocatixa, per si ha aborrit l'ayqua.

Volem dir que per si s'ha decidit à anomenarnos, si bé ó fá veladament y sense tenir en compte el nostre nom de pila.

Vegin lo que diu:

«Aquí lo indolicat es saltar à la gent sense soït ni mòtiù com ho fa cada dia la xièmbla *Veu de la Galunya* y alintse per usurparla la missió dels seus CLAVAGUERONS, EN LA PREMPSA SENMANAL, ...»

¡Ja venen!

Diu que s'acostan els Reys
diu que no poden trigar,

diu que'ns portarán joguines
si creyem y fem bondat.

Es natural

— Are deixo l'ofici.
— ¿ Y donchs ?
— Entro de redactor á «La Perdida.»
— ¿ Ja servirás ?
— ¿ No serveixen els *chicos* per escom-briaires ? ...

Un viu

— ¿ Encara posas la sabata al balcó
— Si, noy; l'any passat el Rey... Gaspar me va portar una credencial de vuyt mil rals.

LA TRALLA DEL CARRETER

SETMANARI CATALANISTA DEMOCRÁTICH

NOSTRE PROGRAMA:

EN LO POLÍTICH: Las bases de Manresa, exceptuant la base tranzitoria.
EN LO RELIGIOS: Tolerancia envers totas las relligions y protecció del Estat, à cap.

EN LO SOCIAL: Que richs y pobres, amos y trevalladors, resolguin sas diferencias, inspirantse sempre en aquets lemas: ORDRE, JUSTICIA y AMOR.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

MITJ ANY...	{ Barcelona	150 Ptas.
	Fora.....	2 "
UN ANY....	{ Barcelona.....	3 "
	Fora.....	4 "

REDACCIÓ: Bruch, 41, 3.er, 1.^a

— «Tengo las manos muy frias
llevando guantes y «tot».

— Espérate algunos días
que ya entrarás en calor.»

Biblioteca "NOVA CATALUNYA"

Volums ¡A UN RAL!-Volum 3.er

LLIBRE DE REYS

RONDALLAS PERA NOYS
CONTADAS PER EL POPULAR RONDALLISTA
en AURELI CAPMANY

SURTIRÀ DEMÀ

En prempsa: ♦ ; Altra obra sensacional ! ♦ FUGINT DEL LLOT ♦ per en Rafel Folch y Capdevila

Volums en prempsa y en preparació: Una obra d'en Trinitat Monegal; *Rondallas*, per en Aureli Campmany; *Articles de temporada (Hivern)* y *Articles de temporada (Istiu)*, per en Manel Folch y Torres; altre obra d'en Pompeyus Gener; altre d'en Frederich Pujolà y Vallés; *Per la Rambla*, d'en Ramón Campmany; una obra d'en Emili Tintorer; altre den' Albert Llanas y altre d'en Geroni Zanell.

Representant pera tota la província de Girona: Joseph Franquet y Serra, llibreria. Girona. — Representant pera tota la província de Tarragona: Tost Germans, llibreria. Reus. — A Barcelona: Administrador de LA TRALLA DEL CARRETER, Bruch, 41, 3.er, 1.^a